

biblioteca
Flanagan

Jo tampoc em dic Flanagan

Andreu Martín
Jaume Ribera

fanbooks

ANDREU MARTÍN
JAUME RIBERA

JO TAMPOC EM DIC
FLANAGAN

Fanbooks

© Andreu Martín i Jaume Ribera, 2005
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Aquest llibre es va publicar per primera vegada
a l'Editorial Columna el març del 2005.

Primera edició en aquest segell: maig del 2022
ISBN: 978-84-18327-87-2
Dipòsit legal: B. 6.353-2022
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol primer

Un cas de desaparició

1

Vaig conèixer la Carla Buckingham el primer dia de vacances.

Només unes hores abans havia passat moments d'angoixa i d'una sensació de perill imminent terribles, que es van fondre de cop quan el professor de matemàtiques em va donar la meva còpia de l'examen i va resultar que els problemes que em posava eren dels que jo era capaç de resoldre. La prova titànica de l'examen es va convertir en un tràmit gairebé agradable i, un cop lliurat al professor, va resultar que s'havia acabat també (i ja era hora!) el curs.

A la sortida, ambient d'eufòria i comiats amb els companys. Tots tenien plans per a les vacances. La Maria Gual se n'anava a treballar, tot l'estiu, a una discoteca de la costa. El Guillem Mira faria un curset d'electrònica de cotxes. El Jordi Castells havia trobat una feina de monitor de colònies d'estiu. A tots aquests els retrobaria el proper curs.

Al Xarxenèguer, no.

El Ramon Trallero, àlies Xarxe, esgotada la paciència dels seus pares, la de tot el cos docent i la seva pròpia, donava per acabada la seva educació i es posava a treballar immediatament en un magatzem del port de Barcelona.

—...I, a més a més, em casaré amb la Vanessa —em va anunciar. I em va ensenyar un anell amb un diamantot gros com una pilota de futbol. Jo ja sabia que darrerament se li havia ficat entre cella i cella comprar-li un anell de compromís a la seva promesa; de fet, ell mateix s'havia ocupat d'esbombar-ho per tot el barri, com si fos una tele-sèrie. El primer episodi duia per títol: «Li compraré un anell a la Vanessa!»; el segon: «Déu meu, he anat a la joieria i els anells són caríssims!»; el tercer: «Creieu que la Vanessa ho notarà, si el brillant és de plàstic?», i ara jo estava assistint a l'estrena del que tancava l'epopeia: «Ja tinc l'anell!» I l'anell no semblava pas de plàstic ni de quincalla. Ben al contrari. Es veia bo i fora de l'abast de les possibilitats del meu amic.

—Xarxe! D'on has tret això?

—Coi, de la joieria del barri. Poc més de tres mil euros. Xulo, eh? La Vanessa caurà de cul, quan l'hi doni!

Aquella afirmació em va obligar a repetir la pregunta, variant-la només una mica:

—Xarxe! D'on has tret els tres mil euros?

—Me'ls han deixat al banc. Només hauré de pagar setanta euros al mes durant set anys, Flanagan! —Semblava convençut que, entre el banc i la joieria, pràcticament li havien regalat l'anell—. I, com que a la feina guanyaré molt més...

No vaig tenir cap mena de dubte que el Xarxe començava una nova vida, en tots els sentits de la paraula.

Però si a ell li estava bé, a mi també, i a més a més era el final del curs i tots estàvem contents. Fins i tot el meu pare, quan vaig arribar a casa i em va cridar des de darrere del seu hàbitat natural, la barra del bar, el negoci amb què la família fa anys que es guanya el pa.

—*Juanitu*, vine cap aquí.

Em va fer seure en una taula lluny d'on els jubilats jugaven al dòmino, buscant discreció i intimitat, com si nosaltres dos també haguéssim de negociar un crèdit, i em va exposar el pla que m'havia preparat per a les vacances. Un *stage* de temporada, practicant un esport d'aventura: el de cambrer.

—Però, papa, si jo no serveixo per a això...

—Vinga, et deixo triar —va dir, generós—. Si t'estimes més estar-te a la cuina amb la mare...

—Òndia, és que tot just acabo d'acabar el curs. Dona'm uns dies de descans, no?

—Bé, si vols comences demà —va dir, magnànim.

—Sí, home!

—Quants dies necessites?

—Doncs... no ho sé... A veure, deixa'm que compti... quants dies queden d'aquí al setembre?

Els pares no ho entenen, això de les vacances.

Després de nou mesos de treball inhumà, cremant-te les neurones i les pestanyes per comprendre i aprendre teories que els savis més importants del món van elaborar al llarg de tota una vida de dedicació exclusiva, et reben com si tornessis d'una estada de plaer en un centre turístic del Carib.

—Collons, *Juanitu*! És que et penses passar les vacances sense fer ni brot? —I va recórrer a una d'aquelles frases que tots hem sentit mil vegades—: Que et penses que tinc una màquina de fabricar diners al soterrani?

—No és que no vulgui treballar. Però és que a mi, el ram de l'hostaleria...

—Doncs què penses fer? —S'estava esverant precisament perquè es temia el que pensava fer—. D'aquí a qua-

tre dies tindràs divuit anys. Què penses fer el curs que ve, quan acabis l'institut?

Vaig agafar aire. Ara era quan li havia de dir que em proposava estudiar criminologia, per ser un bon detectiu privat, i quan ell o bé es desmaiaria de l'ensurt, o bé es convertiria en el cambrer-llop. No sé què té en contra dels detectius. De petit, jo deia que volia ser detectiu, i ell s'ho prenia de broma, com si hagués dit que volia ser domador d'elefants. A mesura que m'havia anat fent gran i ell veia que no tan sols no em feia enrere, sinó que a més «exercia» de detectiu a petita escala, s'havia anat alarmanant, en part perquè constatava que no es tractava d'una broma, en part perquè, com més gran em feia, menys es podia imposar des de la seva condició d'adult.

Afortunadament, no li vaig haver de dir res. Em va salvar el mòbil.

—Perdona —li vaig dir, en to circumspecte. I al telèfon—: Digui?

—Flanagan?

Era la Carla Buckingham.

2

—Sí?

—Soc la Carla.

En una altra circumstància, hauria dit, sorprès: «La Carla? Quina Carla?», però, com que la tal Carla, fos qui fos, em salvava d'una situació molt incòmoda, vaig exclamar amb allò que en diuen alegria desbordant:

—Carla! Ei, què tal? Quina alegria sentir-te! Com estàs?

—Ara, la nòvia! —va remugar el meu pare, que encara no s'havia après que la meva nòvia es deia Nines.

La Carla, mentrestant, havia reaccionat amb dificultat a la meva exultació:

—Escolta, soc la... Vull dir que no ens coneixem. Que em va dir la Nines que et diria que faig un reportatge periodístic per al crèdit variable de *media*...

Era veritat. La Nines m'havia anunciat que una companya de la seva escola *supermegapija* de nom britànic em volia fer una entrevista sobre les meves activitats detectivesques. I la companya es deia Carla Buckingham, com per fer joc amb el nom de l'escola.

—Sí, dona, sí! Oh, i tant!

—Et va bé que te la faci ara, l'entrevista?

Qualsevol cosa si m'alliberava de continuar aquell canvi d'impressions amb el pare.

—Bé, si no queda cap altre remei —vaig dir, ben a prop del pare, perquè em sentís—. Jo ara tinc feina, però si no pots esperar...

—Doncs surt a la porta del bar, que som just al davant. «Som?».

Vaig apagar el mòbil i em vaig dirigir a la porta.

—Ei, tu! *Juanitu!* —El meu pare, és clar—. On vas?

Vaig recórrer a aquella mena de resposta que no és resposta ni és res, però que et permet fer tres passes més.

—Ara vinc.

...I ja era al carrer. A l'altra vorera, hi havia un descapotable Mercedes CLK 55 AMG. Segons Internet (que després vaig consultar només per curiositat), costa 45.350 euros i accelera de 0 a 100 km/h en només 5,4 segons, per als qui els interessin aquestes coses. Els veïns ja comencen a estar acostumats a veure cotxes espectaculars davant de casa.

Fins i tot els resulta avorrit.

I, per si no fos prou, del Mercedes descapotable baixava una dona espectacular. Simple rutina.

La Nines m'havia dit: «La Carla, home, és clar, la Carla, no te'n recordes?, segur que la coneixes...».

I jo havia contestat: «Potser sí», dubtós, intentant localitzar aquell nom entremig de les diverses colles d'amics que la Nines m'havia presentat, i d'associar-lo a algun rostre.

El cert és que no tinc gaire bon record dels amics de la Nines perquè poques vegades m'han tractat bé.

Colles de nens de papà melindrosos, vestits amb roba de marca, que m'han mirat sempre com un intrús, arrufant el nas com pressuposant que algú que arribava del meu barri havia de fer alguna mena de pudor nauseabunda. M'han fet bromes molt pesades, i jo m'hi he hagut de tornar amb revenges del mateix calibre, de manera que les coses no han acabat sempre bé entre nosaltres.

A quin grup devia pertànyer, la Carla? Al de l'anomenat Erra-à, que m'havia llançat al mar i m'havia abandonat com un naufrag, i als quals jo havia deixat tancats dins d'un ascensor amb un incontenible atac de diarrea? O era d'aquells, potser una mica més acceptables, que el cap d'any anterior m'havien complicat la vida a l'estació d'esquí de Termals?

De seguida vaig adonar-me que no era ni dels uns ni dels altres. No l'havia vist mai. Me'n recordaria.

Era la mena de noia exòtica que no se t'esborra fàcilment. Ulleres fosques, estil *Blues Brothers* o *Men in Black*, pell molt blanca, cabell tan negre que havia de ser tenyit per força, top vermell ben arrapat per demostrar que tenia uns pits immensos i esfèrics com el planeta Terra, que

contrastaven amb la seva complexió esquelètica, pantaló pirata i sabata plana, perquè amb la seva alçada no necessitava talons per fer-se mirar.

Parlava amb una certa crispació amb el noi que hi havia al volant del cotxe i que la subjectava amb força pel canell. Vaig poder veure que el manso tenia uns ulls grans i negres, una barba molt retallada, i que s'havia passat amb els anabolitzants. Era com un Xarxe però esculpit per un bon artista. Com si el Xarxe s'hagués comprat els músculs en un establiment de Tot a Cent i ell en una botiga de disseny.

Em va fer pensar en un antic personatge de còmic que es deia Charles Atlas. El seu tòrax, tot i cobert per un Lacoste, serviria per a un estudi anatòmic molt detallat de la musculatura dels superherois. I, pel que semblava, es deia Hilari.

—Que no em dona la gana que vinguis! —vaig sentir que deia la noia—. Perquè no em dona la gana que em controlis! Perquè no, Hilari, perquè no!

Per un moment, vaig témer que allò fos el pròleg d'un episodi de violència de gènere, però de seguida vaig comprovar que estaven rient, tant la noia com ell, que per a ells allò només era un joc privat i íntim. La Carla va advertir la meua presència de cua d'ull i es va tombar cap a mi per dedicar-me un somriure de «No passa res». L'Hilari li va deixar anar el canell i ella va creuar el carrer, caminant com una model a la passarel·la. Aleshores, el noi, des del cotxe, em va dedicar un gest de complicitat que em va esborrar el somriure i em va provocar una mena de neguit. Em va semblar que amb aquell gest barroer m'estava convidant a incorporar-me a aquell joc que ell jugava amb la Carla i les regles del qual jo ignorava.

No em va agradar.

La noia ja arribava on era jo mentre el descapotable, en un obrir i tancar d'ulls, s'allunyava carrer enllà a més velocitat de l'aconsellable.

—No li facis cas —va dir ella—. Està boig. Oh, aquest barri és tan escaient per a un detectiu privat, un *private eye*, oi? Un *shamus*, un perdiguer, un ensumabraguetes, sí o què?

Em costava mirar-la a la cara. Havia arribat aquella època de l'any en què, inesperadament, les dones fan exposició de tot el que tenen i se't fa difícil controlar la mirada perquè no sigui interpretada com una agressió sexual.

—Deixa'm que et faci una foto.

Duia una càmera Nikon, analògica, penjada d'una corretja de cuir que li creuava el tòrax passant entremig dels pits, de manera que els ressaltava extraordinàriament.

Només li faltava allò. Se la va despenjar, em va posar contra una paret coberta de pintades, com es fa amb els condemnats a mort, i em va afusellar amb unes quantes instantànies. La càmera tenia motor.

—Ets molt fotogènic, saps? —anava dient—. I vius en un barri molt fotogènic.

Entre ràfega i ràfega, necessitava molta estona i molta paciència per calcular la distància, la velocitat i l'obertura del diafragma.

—Espera, eh... —deia—. Espera un moment...

—D'on l'has tret, aquesta càmera? D'un museu?

—Era del meu pare, que ja fa temps que s'ha passat a la fotografia digital. A mi, les càmeres digitals m'atabalen, no les entenc.

—Jo tampoc. Imagina't que em pensava que es deien càmeres dactilars...

Ha.

No sé si ho va pescar però, en veure'm riure, em va acaronar la galta amb una coqueteria que gairebé era insinuació (duia les ungles pintades de blau marí, que feien joc amb els llavis) i se'm va penjar del braç, arrambant-me la pitrera pneumàtica.

Uf.

—Què? Me l'ensenyas o no? —Somreia.

—Si te l'ensenyo?

—El despatx.

—Oh, és clar, passa, passa.

Quan vam entrar al bar, un munt d'ulls va seguir la nostra desfilada fins al fons, i el soroll de coberts i gots va quedar en suspens. Ni tan sols el meu pare va gosar dir res. Vam baixar les escales cap al magatzem, jo al davant, per anar encenent llums i per servir-li de protecció si se li acudia fotre's de cap.

—A la meva escola —anava dient ella, indiferent a l'admiració que havia creat la seva presència—, en el crèdit variable de mitjans de comunicació, fem una revista amb tots els mitjans tècnics a la nostra disposició. És fantàstic, perquè jo vull ser periodista. No fem la revisteta ridícula sobre l'escola i els alumnes i les últimes poesies dels jocs florals, no, no, sinó sobre temes d'interès general, centrats sobretot en experiències de gent de la nostra edat, fins i tot busquem exclusives. La moda, la droga, les últimes pel·lícules, els anticonceptius...

Avançàvem pel soterrani fosc i humit, ple de caixes de begudes i trastos vells i rovellats, tot cobert per una pàtina de pols i teranyines, un marc on la meva convidada

exquisida no encaixava gens. Per fi, darrere d'una mena de mampara formada per caixes buides de cervesa, vam arribar al racó que m'havia apropiat per al meu negoci. Un moble arxivador metàl·lic, el tauler de suro per enganxar-hi xorrades i fotografies i un escriptori format per un taulell sobre dos cavallets sobre el qual hi havia l'ordinador, el flexo, quatre revistes i una pila de novel·les policiaques.

Darrere meu, la Carla va dir:

—M'ha explicat la Nines que últimament vas estar fent una investigació a fons sobre el sexe...¹ És veritat?

Em vaig tombar cap a ella. S'havia tret les impenetrables ulleres negres i em vaig trobar davant d'uns ulls verds de pestanyes llarguíssimes.

—Vull que m'expliquis fil per randa tot el que vas aprendre. La vida sexual del detectiu privat.

3

Va seure, es va procurar un bloc i un bolígraf, va encreuar les cames i va començar l'interrogatori.

—Fas moltes investigacions relacionades amb el sexe?

—Bé —vaig dir—. Sí... Hi ha nois que em demanen que els investigui si la noia que els agrada està lliure o no... Hi ha noies que volen saber si el noi que els agrada té tendències violentes.

—No, però jo em refereixo al sexe... sexe. Sexe-sexe. Virginitats perdudes, per exemple...?

Jo em preguntava què pretenia aquella noia, què ha-

1. *El diari vermell del Flanagan.*

via vingut a buscar. Ella coneixia la Nines, o sigui que havia de saber que jo ja tenia nòvia.

—...No facis aquesta cara —va reaccionar ella—. Si et faig aquesta mena de preguntes, és perquè el sexe és un tema que interessa moltíssim als nostres lectors i lectores. També et faré preguntes sobre com organitzes el teu negoci, que això també ens interessa molt a la revista, gent jove capaç de començar de zero i muntar-se una empresa, per petita que sigui —va dir «petita», però els seus ulls, mentre mirava al voltant, semblaven corregir involuntàriament l'adjectiu: «patètica»—. Però el tema estrella a la nostra escola és el sexe. A la teva no? Suposo que sí. Estic segura que, en aquest barri, deveu parlar molt més de sexe que en el meu...

Parlava més ella que jo. I em va semblar que no li interessava gens el que li pogués dir. Jo escoltava amb atenció i procurava respondre de manera satisfactòria, perquè al capdavall aquella noia era amiga de la Nines, però se m'havien activat totes les alarmes.

Què estaven tramant, ella i el noi que l'havia acompanyat en el Mercedes CLK 55 AMG? Digueu-me paranoic, però estava escaldat de les iniciatives inesperades dels *pijos*. Què volia dir aquell gest groller i còmplice que m'havia dedicat l'Hilari Charles Atlas?

Tot d'una, a la meva seductora entrevistadora li va començar a caure una pestanya postissa.

Sí: els seus ulls no eren tan macos com semblaven a primera vista. Les pestanyes eren postisses i una estava mal enganxada i, a conseqüència d'un parpelleig inoportú, se li va mig despenjar i li va quedar tapant-li la nineta de manera grotesca.

I la noia, en comptes d'arrençar-se-la amb desimboltu-

ra, va treure un petit flascó de la butxaca i, sense parar de parlar, va procedir a enganxar-se de nou la pròtesi.

Li tremolava la mà igual com a mi em tremolaven els budells durant el darrer control de mates. Estava nerviosa, molt nerviosa. Estava nerviosa i anava disfressada: estava interpretant un paper. I el seu somriure presumptament seductor era una màscara petrificada que, a poc a poc, anava perdent expressivitat. Vaig sospitar que no volia ser allà, que es penedia d'haver-me vingut a veure. Tot hauria estat molt més fàcil si jo hagués començat a bavejar i m'hi hagués abraonat així que l'havia vist, però, davant de la meva impassibilitat, estava desitjant sortir d'aquell mal tràngol com el nadador maldestre desitja sortir com més aviat millor de la piscina. Tot això se m'acudia mentre els seus dits llargs i tremolosos lluitaven amb la pestanya que no es volia enganxar, i jo vaig obrir la boca per preguntar-li què dimonis estava passant quan una veu masculina ens va arribar des de l'escala.

—Flanagan! Flanagan! Ei, Flanagan? Ets aquí?

La Carla, sobresaltada, es va arrencar la pestanya d'una estrebada, com si algú l'hagués enxampat furgant-se el nas amb dos dits i, sense adonar-se'n, es va quedar amb una pestanya llarga i l'altra curta, cosa que li donava una estrafolària expressió guenya mancada de tota harmonia.

—Flanagan?

Qui era?

Em vaig aixecar.

—Soc aquí!

—Ah, Flanagan!

Un home havia baixat al soterrani i avançava cap a mi

amb la fermesa de qui està acostumat a moure's per la foscor, fent ressonar les seves sabates de sola de cuir.

Un trajo marró, camisa groga, corbata daurada, un somriure ample ple de dents premudes i envoltat d'arrugues exultants, i una cabellera escarolada coronant un rostre angulós i atractiu. I una vella cartera de cuir marró, amb sivelles, deformada per anys i anys d'ús.

Òndia, l'Oriol Lahoz. El meu amic detectiu.²

—Ep, Flanagan! Que interrompo alguna cosa interessant? —En tot cas, preguntava per formalisme, no semblava disposat a marxar encara que jo li digués clarament que feia nosa—. Com estàs, Flanagan? Coi, com has crescut! Com es diu la teva amiga?

—M'està fent una entrevista —vaig dir, conscient que no aclaria que només era una estudiant fent un treball escolar—. Es diu Carla.

A l'Oriol Lahoz li va agradar molt, la Carla, ja ho crec que li va agradar. Amb l'excusa d'estrènyer-li la mà, l'hi va retenir presonera entre les seves i se'm va acudir que era molt capaç de demanar-li alguna mena de rescat per tornar-l'hi.

—Carla, quin nom més bonic.

—Carla Buckingham.

—Buckingham, Carla Buckingham. Jo sempre he sigut anglòfil. I, a més, té un ressò aristocràtic. Permet-me... —Com si res, amb tota naturalitat, li va arrencar la pestanya postissa d'una estrebada i la va llençar a la penombra—. Així estàs molt millor. M'agraden els teus ulls. Jo em dic Oriol. Oriol Lahoz, detectiu privat.

2. *Els vampirs no creuen en Flanagans.*

La Carla va respondre exactament com ell esperava que respongués. Com ho fa tothom.

—Detectiu privat? De debò? Vull dir: detectiu privat de debò? Professional?

Jo entenia que deia: «No com aquest, de pa sucat amb oli...».

—De debò. Professional. Però, per a tu, treballaria de franc.

—No és una broma?

—No, no és una broma. Bé, el nostre amic Flanagan també és detectiu, suposo que ja ho saps.

—Sí, però... —va murmurar ella, que per un moment semblava haver-se oblidat de la meua presència.

Jo continuava constatant que la Carla estava molt incòmoda amb mi, que volia sortir d'allà i que la providencial arribada del Lahoz li servia per fugir d'estudi. S'acabava de treure un pes de sobre. Però quina mena de pes?

—No, no, no! —protestava el Lahoz—. Sense peròs! El Flanagan és un detectiu, i un bon detectiu, a més a més. Tot sovint, treballeu plegats. Concretament, ara el vinc a veure per preguntar-li si em vol ajudar en un cas que tinc entre mans. —Es va tombar cap a mi. Em va semblar que no li agradava el que veia. A mi tampoc no em feia gràcia la seva visita.

No era veritat que col·laboréssim sovint. Tenia una mirada diabòlica, comparable a la mirada del pitjor dels Jack Nicholson possibles—. Què et sembla? Vols col·laborar?

Temps enrere, quan ens vam conèixer, jo havia experimentat per ell una fascinació gairebé religiosa. Un detectiu, un detectiu de debò, com els de les novel·les, millor que els de les novel·les! Durant uns dies vaig estar fent el mec al seu voltant, besant el terra que ell trepitjava. Des-

prés, em va mentir i em va ficar en tants embolics que la meva reverència es va esfumar. La topada amb la realitat. El despertar del somni. L'ídol amb peus de fang. Ara, no estava gaire segur de voler fer-li cap favor.

—Bé... —vaig dir.

—Puc escoltar el que li vols proposar? —va preguntar la Carla amb veu tremolosa.

L'Oriol Lahoz, encisador, es va tombar cap a ella i li va posar la mà a la galta com si es disposés a fer-li un petó d'amor. Li va dedicar el seu somriure més lluminós i va dir:

—Doncs, ara que ho dius, la veritat, val més que no. Mira, maca, deixa'ns un momentet al gran detectiu i a mi, que hem de parlar en privat. Puja al bar, pren-te un talladet, llegeix el diari. Un quartet d'hora i baixes, d'acord?

La Carla va fer que sí amb el cap, amb el posat esma-perdut de les víctimes d'hipnotitzadors experimentats, i se'n va anar cap a dalt sense piular.

El Lahoz la va oblidar al cap d'un segon. Va seure a la cadira plegable que havia fet servir la noia i va preguntar: «Puc fumar? Fumes? Tens un cendrer?», abans de passar a exposar-me el cas sense més preàmbuls.

4

—Es tracta de trobar un nen que ha desaparegut —va dir—. Un nen del teu barri, de la plaça dels Moros, que en dieu.

La plaça dels Moros estava més enllà del Poble Vell, a l'altra banda de l'església, cap al cementiri.

—Un magribí? —vaig suposar.

—Es diu Alí Hiyara, té dotze anys i té un bon historial de maltractaments.

De la cartera marró i deformada en va treure una fotografia i me la va allargar. Vaig veure el primer pla, una mica borrós, perquè allò era una ampliació d'una foto de grup, d'un noi de somriure trapella i simpàtic que obria més la boca d'un cantó que de l'altre, en una ganyota molt peculiar, i arrufava els ulls per esquivar el sol que l'enlluernava. Duia el cabell molt curt i una arracada a l'orella esquerra.

Jo vaig aixecar la vista una mica inquiet. Un nen maltractat que desapareix em semblava que era un tema que s'escapava de les meves possibilitats.

—No, no, no. —El Lahoz va esborrar els mals auguris amb un cop de mà, rient com si li semblessin ridícules les meves fantasies—. No, no. No pensis en el pitjor. No crec que li hagi passat res de dolent. Mira... —Es va recolzar als genolls, els palmells de les mans acarats, el cigarret fumejant entre els dits de la dreta—. Flanagan: no t'espantis però es tracta d'un afer al·legal.

—Il·legal?

—Al·legal. Una cosa mig i mig, a la frontera, com qui diu.

Em vaig espantar. Vaig procurar no immutar-me, però no em va agradar.

—Si hi vols jugar, jugues i, si no, ja me'n vaig.

El vaig continuar mirant, impertèrrit.

—Jo represento els avis materns del nen. Són espanyols, però viuen a Alemanya. Fa uns quants anys la filla va tornar a Barcelona i es va casar amb un magribí de la plaça dels Moros. Els seus pares no ho van acceptar i aquí es va trencar la relació familiar. El pare es diu Omar Hiyara.

—Omar Hiyyara. Continua.

—O sigui, que el nen té la nacionalitat espanyola i el pare també. Però la mare va morir fa tres anys i el nen, és clar, es va quedar amb el pare.

—El pare, l'Omar aquest, era qui el maltractava? —vaig aventurar.

—Sí. El pare és un xoriço. Mala gent. El busca la policia.

—Per això han desaparegut. Perquè s'amaguen de la policia —vaig deduir jo.

—Bé, sí, jo crec que és el més probable. El cas és que a qui volen els avis és al nen. Del pare, ja ens n'encarregarem.

Aquell «ja ens n'encarregarem» em va sonar ominós. Potser se'm va notar a la cara.

—Vull dir, Flanagan, i aquí hi ha l'al·legalitat de l'afer, que jo treballo en aquest cas des de fa un temps i he reunit proves que durien el xoriço de l'Omar a la presó. Els maltractaments, robatoris i altres delictes en què s'ha vist barrejat. Arribat el moment, quan tinguem el nen, parlaré amb ell i li donaré a triar entre una denúncia amb proves que el duria uns quants anys a la presó, o que cedeixi la pàtria potestat als avis i s'oblidi del nen.

—Això és xantatge.

L'Oriol Lahoz va moure el cap com dient «santa innocència».

—Bé, diguem que li farem una mica de pressió. Potser sí que és il·legal com dius tu, sí, però és la manera efectiva de protegir l'Alí i solucionar-li el futur. És clar que podria denunciar igualment l'Omar amb les proves que tinc i enviar-lo a la presó, però en aquest cas, d'altres familiars del pare que viuen aquí, o els seus altres avis, que són al Mar-

roc, també podrien reclamar-ne la custòdia. Tot plegat suposaria un embolic judicial de mesos, si no d'anys, i, mentrestant, és possible que l'Alí anés a parar a un centre d'acollida de la Generalitat, i aleshores, cagada roc, Flanagan. És una gran oportunitat per a aquest nen, vull que ho entenguis. L'oportunitat de canviar de vida, de trobar-se amb una bona escola, la universitat. Estic parlant dels seus avis, Flanagan, que encara són prou joves, que tenen una bona situació social i que el cuidaran com un fill... Tothom hi sortirà guanyant. El nen ja no patirà més maltractaments, la seva vida canviarà com de la nit al dia...

Va fer una pausa per observar quin efecte em feien les seves paraules. Vaig procurar que es pensés que no em feien cap efecte en absolut.

—L'hem de trobar, Flanagan. Ara, el nen no sap res, d'això dels avis... —Canvi de to i de registre—: Ja ho sé, m'hi he compromès jo, a fer aquesta feina, però he tractat d'apropar-me a l'ambient de la plaça dels Moros i m'ha resultat impossible. No se'n refien. Hi ha molts sensepapers pel barri, clandestinitat, delinqüència... No se'n poden refiar mai, d'un blanc com jo, amb aquesta pinta. En canvi, tu...

Va fer una ganyota i vaig comprendre què era el que no li agradava de mi. Havia crescut una mica, havia après a pentinar-me, ja no tenia l'aspecte desastrat de quan ens havíem conegut. Ja no duia aquell xandall arrugat i brut ni les eternes vambes barates. Les conseqüències de sortir amb una *pija* com la Nines. Va estossegar.

—Bé, potser t'hauries de disfressar una mica. Posar-te roba més barata... —Vaig trobar que aquell «més» estava totalment fora de lloc—. Embrutar-te una mica, oi que

m'entens? Ja saps, a la manera del nostre estimat Sherlock. Infiltrar-te, preguntar. No crec que sigui gaire difícil de trobar. Deu ser a casa d'uns amics, d'uns parents... Només es tracta de fer una ullada pel barri i esbrinar on és el nen. Alí Hiyyara.

Vaig contemplar la fotografia del noi durant uns segons i, després, amb una certa solemnitat de professional seriós, vaig agafar de sobre la taula el petit bloc negre i el retolador de tinta líquida i vaig apuntar el nom del nen, Alí Hiyyara, i el del pare, Omar.

—Tots dos van desaparèixer al mateix temps?

—Sembla que sí; pel que sabem, sí.

—Quan va ser, exactament?

—Dimarts passat, dia disset.

Ho vaig fer constar al quadern. Era divendres, o sigui que feia quatre dies.

—Per què busca la policia aquest Omar, concretament? Droga?

Era una pregunta massa directa. El Lahoz gairebé es va esgarriar.

—Droga? No ho sé... L'Omar és un xoriço desgraciat, dels que toquen tots els pals. Em sembla que l'última que ha fet ha sigut un robatori. Això va ser el dia disset, com et dic, i des d'aleshores que no se'n sap res. En fi, mala sort. Just quan ja ho tenia tot preparat per obligar-lo a cedir la custòdia als avis, desapareixen tots dos...

—Però tu el vigilaves per reunir proves contra ell. El vas veure duent a terme aquest robatori?

L'Oriol Lahoz va inclinar una mica el cap. Com si la meva pregunta el desconcertés.

—No, home —va dir, després de pensar-s'ho un moment—. Jo duc l'afer des de fa un mes... Quan va desapa-

rèixer ja feia una setmana que no li anava al darrere. Estava preparant l'informe, ordenant les proves... i aleshores, el dimarts dia disset m'assabento que el busca la policia i que han desaparegut. Ell i el nen.

—Deuen estar junts. Si el busquen, es deu haver amagat i se'l deu haver endut —vaig aventurar.

—No ho crec. L'Omar és un bèstia i passa del fill. Et diré el que em sembla més probable: a l'Omar li surt malament el robatori del dia disset, veu que s'ha d'amagar i deixa el fill sol. I, què fa el nano? Doncs buscar la protecció d'uns parents, o d'uns amics. No pot ser gaire lluny.

La veu de la Carla ens va sorprendre.

—Ja esteu?

Se'ns apropava des de l'escala del soterrani.

—Encara no —vaig dir—, però passa, passa, de seguida acabem.

L'Oriol Lahoz li va dedicar una llambregada de cua d'ull que tenia molts significats.

—I la mare és morta —vaig dir.

—Va morir fa tres anys. De cop i volta: un infart. L'Alí no té germans. Estava sol amb l'animal del seu pare.

—Estava?

—O està, no ho sé. De fet, ara el que corre més pressa és atendre el nen. De tota manera, si mentre el busques a ell trobes el seu pare, m'avises. No facis res, en aquest cas; no hi parlis, no t'hi apropis. M'avises, em dius on és i prou. A nosaltres, el que de debò ens interessa és el nen.

—Nosaltres?

La pregunta el va sorprendre.

—Sí —va dir—. Tu i jo.

M'havia semblat que aquell «nosaltres» incloïa més gent.

—Em puc quedar la foto?

—No. —Me la va prendre dels dits i la va guardar de nou a la cartera de cuir marró i sivelles. A canvi, em va donar una adreça escrita en un paper—. Els Hiyyara viuen aquí.

Deia: «Plaça de Sant Columbà, 6. 6è-F».

El Flanagan hauria d'haver dit «No m'emboliquis». El Flanagan hauria d'haver preguntat: «Què m'amagues?».

Però la Carla m'estava mirant amb els ulls plens d'il·lusió i el Lahoz també em mirava expectant, i suposo que van fer que em sentís important, necessari, imprescindible. De manera que vaig cabotejar, com si els estigués fent un favor immens a tots dos, i em vaig fer el cínic:

—Quant en trauria, jo, d'això?

Sense dubtar:

—Què et semblarien sis-cents euros?

Vaig estar a punt d'ennuegar-me amb la meva pròpia saliva. Eren molts diners. Massa. Només per allò ja m'hauria d'haver fet enrere. Sis-cents euros per fer quatre preguntes a la plaça dels Moros? Sis-cents euros per a un jove que jugava a fer de detectiu a la sortida de l'institut? El Lahoz s'havia passat.

Fins i tot la Carla es va adonar que allò no era normal.

Se li va escapar un xislet: «Sis-cents euros? Uau!», i jo em vaig sentir encara més important, imprescindible i cínic. Però vaig dir:

—No ho veig clar.

No sé si la seva sorpresa va ser real o fingida. D'alguna manera s'ho havia d'haver esperat, si més no com a possibilitat.

—No ho veus clar? —com si no hi hagués res més diàfan en tota la Creació.

—I si l'Omar aquest es nega a donar el nen als seus sogres? Perquè, per moltes proves que tinguis contra ell, si la policia ja el busca de totes maneres... Això vol dir que sí que tenen proves del seu darrer robatori...

—No és el mateix que et duguin al jutjat per un sol delicte que per mitja dotzena, Flanagan. Aquest paio, tot i ser un xoriço, fins ara ha estat de sort, no l'han enxampat mai, no té antecedents. Una primera condemna per un sol delicte, l'hi podrien suspendre i seguiria al carrer, com si res. A més, collar l'Omar no és pas la feina que t'estic encarregant. Això és cosa meva, quan arribi el moment.

Jo cabotejava, em regirava a la cadira com si estigués assegut sobre un cactus.

—És il·legal.

Al Lahoz no li va fer gràcia que ho digués davant de la Carla.

—Ah, això sí. És el que he començat dient, te'n recordes? Que era al·legal. O il·legal, si vols. Vaja, doncs, ara resulta que el Flanagan no treballa en coses il·legals? —El seu to sarcàstic denotava un cert enuig, com si jo hagués tocat una ferida oberta—. Doncs molt bé, ho haguessis dit abans i no hauríem perdut tant de temps. Jo pensava que la possibilitat de canviar la vida d'aquest nen, de fer-lo molt més feliç, d'alliberar-lo de maltractaments i de misèria i donar-li un futur de prosperitat t'interessaria. Em pensava que eres d'aquesta mena de persones. Ara, si m'he equivocat... —I, per acabar, o caixa o faixa—: M'ajudaràs o no?

Va ficar un altre cop la mà a la cartera de sivelles i en va treure un paquet de bitllets de cinquanta euros. Me'ls va posar ben a prop del nas. No vaig parpellejar.

—No ho veig clar.

L'Oriol s'estava posant molt nerviós.

—Doncs deixa-ho córrer. Prou, Flanagan. Si aquest afer et ve gran, no se'n parli més, oblida'm, com si no hagués passat res.

Però no apartava els bitllets d'allà on jo els pogués olorar. Vaig somriure, derrotat.

—Saps que soc massa curiós per fer-me enrere, ara.

Vaig agafar el paquet de bitllets. Automàticament, vaig pensar que aquell diner pesava massa, pesava tant que, si hagués estat nedant, m'hauria arrossegat cap al fons del mar. Pesava tant que ja m'estava arrossegant cap a les entranyes de la Terra.

La Carla, ara, em mirava amb autèntica admiració.

5

Vam quedar amb el Lahoz que ens trucariem, el detectiu se'n va anar i, a continuació, un altre cop tots dos sols, la Carla va tenir una idea:

—Escolta, per evitar més interrupcions, què et sembla si anem a casa meva a acabar l'entrevista? Allà estarem tranquils. —Va compondre el somriure d'algú que et dona la millor notícia del món abans d'afegir—: Els meus pares no hi són.

La vaig mirar. Em va mirar. La veritat és que era atractiva, amb aquells ulls i aquells pits, i aquell desvergonyiment, i aquell interès que demostrava per mi. Fins i tot l'espurna d'inseguretat que malbaratava el somriure seductor se'm feia atractiva i m'afalagava: era com si m'ho estigués demanant per favor i amb por al rebuig, com una

fan que no es considera prou digna del seu ídol de tota la vida.

Soc humà i tot d'una em va venir de gust anar a casa seva a jugar a entrevistats i entrevistadores, per dir-ho així.

Em va salvar la literatura. Cap detectiu del món ha caigut mai, als llibres, en un parany tan evident.

—Se m'ha fet tard: he quedat amb la Nines, i he de fer unes quantes coses abans —vaig dir—. L'entrevista, l'acabem un altre dia. Al cap i a la fi, avui comencen les vacances, així que no crec que hagi de presentar el treball aquest fins al setembre, oi?

Ella va sospirar, decebuda, però no va perdre el somriure ni l'enteresa.

—Com vulguis. —Però la seva rendició no era incondicional—: Un altre dia, doncs?

—Un altre dia.

Va treure el mòbil i va trucar a l'Hilari, el seu amic del Mercedes, perquè la passés a buscar.

La vaig acompanyar al bar i la vaig deixar allà sola, esperant el seu amic, perquè el meu pare em seguia de reüll mentre li canviava un bitllet de vint euros a un client ludòpata i jo no volia donar-li l'oportunitat de tornar-me a enxampar. Tampoc no volia haver de tornar a rebre gestos còmplices d'aquell Hilari.

—*Juanitu*, espera —vaig sentir que deia el pare.

—Ara vinc, m'he de canviar.

A la meva habitació, vaig ficar els sis-cents euros a la meva caixa forta, una capsa de llauna amb un anunci antic de Xocolata Amatller a la tapa. Ja tenia sis-cents setanta-dos euros amb trenta-set cèntims, dels quals vaig agafar-ne, generós, dos-cents setanta-dos per a despeses.

Em sentia igual com se sentiria el Philip Marlowe si l'hagués fixtat l'agència Pinkerton.

Aquell pelacanyes només va veure una vegada un bitllet de mil dòlars, a *El llarg adeu*, si no m'equivoco, i encara el va tornar. Això és el que diferencia el Philip Marlowe del Flanagan. Jo no pensava tornar-los, aquells calés.

Vaig baixar l'escala uns minuts després, amb la roba de festa, elegant però informal, pentinat i amb un toc de colònia. La Carla ja no hi era. El pare, sí. Plantat a la porta, amb posat de jugador de rugbi disposat a fer-me un placatge si intentava fugir del bar.

—Que te'n vas?

—És que he quedat —vaig explicar—. No m'has dit que no calia que no comencés a ajudar-te fins demà?

—Qui era aquell paio que ha baixat a veure't?

—Doncs...

—*Juanitu*: m'ha dit que és detectiu, i que tu també ho ets i que venia a encomanar-te una feina. —Tot això en el to que hauria fet servir per anunciar-me que s'apropava un terratrèmol d'intensitat 7. Li vaig maleir els ossos, a l'Oriol Lahoz. No se suposa que els detectius han de ser discrets?—. Què volia?

—Doncs.... —No serviria de res negar-ho tot. Valia més esmorteir la veritat—. Res, una cosa d'uns informes comercials. Rutina. Jo l'ajudo i em guanyo uns diners. —I vaig afegir, jugant-me-la—: Així no n'hauràs d'imprimir tants amb la màquina que tens al soterrani.

—*Juanitu*...!

—Ja n'hi ha prou, de *Juanitu*! —vaig protestar, amb posat ofès. De vegades, l'única alternativa, com a defensa, és un atac—. Em dic Joan i, tu mateix m'ho has dit fa una estona, estic a punt de fer divuit anys. D'acord, jo

t'ajudo al bar a partir de demà, però en les hores lliures, faig la meva feina.

—La teva feina? —Només de pensar-hi, s'esgarriava. I el seu to em deia que veia la batalla perduda—. Però et penses de debò que aquesta bestiesa, aquesta mania que tens de fer de detectiu...? És perillós, Joan!

La campana una altra vegada. El client ludòpata, al fons del bar, es va posar a sacsejar la màquina escurabutxaques, mentre xisclava: «És que t'hauré d'anar posant monedes durant nou mesos seguits perquè acabis parint el premi, cabrona?», i el pare va sortir corrents cap allà per posar ordre.

I jo em vaig escapar.

Havia quedat amb la Nines.

Vam passar una nit divertida, durant la qual li vaig explicar que havia reaparegut l'Oriol Lahoz, i que tenia un nou cas que m'intrigava una mica, però ella no hi va parar gaire atenció.

Quan li vaig esmentar que la Carla havia vingut a entrevistar-me, només em va comentar:

—Ah, la Carla, sí. Darrerament només fa que preguntar-me per tu. Es veu que això dels detectius privats la té al·lucinada. —I va afegir, divertida—: Si no estigués sortint amb l'Hilari pensaria que se't vol lligar, ha, ha! Com que una vegada, fa uns anys, li vaig prendre un nòvio...

Jo no vaig gosar entrar en detalls sobre la visita, i ella, distreta, va passar a altres temes que li interessaven més.